

Естанислао

-Върви с него!... Ние отговаряме за тебе.

Антонио

/иронично ухилен към Себастиан/

-Сеньор!... Ваш покорен слуга!... /сваля баретата си и се покланя/

/Себастиан хрътва с разстроено лице към дясната галерия и излиза през нея, последван от Антонио. Естанислао отива при колоните на галерията и почва да разглежда съсредоточено орнаментите им/

Алварес

/въздъхва дълбоко и сяда уморено на един стол до масата/

- О, Републико, републико!... Подозират ли оння, които проливат кръвта си за тебе в окопите, какви деца си народили в утроба?.. Карамба!... /Удря гневно с юмрука си по масата/

Естанислао

/загледан в колоните/

-Колко рационално и чувствено е това арабско изкуство!...

Алварес

- Завиждан ви, другарю капитан!... Как можете да мислите сега за арабското изкуство?

Естанислао

/без да премества погледа си от колоната/

- А какво да правя?... Да почна да буйствувам като тебе ли?

Алварес

/горесто/

-Никога поражението не ми се е струвало толкова близко!

Естанислао

/идва при масата/

-Няма поражение за комунистите, Алварес!... Има само отделни епизоди в борбата, едни от които печелим, а други - губим, за да вървим напред... ~~Това е всичко.~~

Алварес

/става от стола/

- Какво ще прави ако анархистите откажат да отидат в окопите?

Естанислао

-Ека поговорим първо с Морено. /Гледа през желязната врата към парка/ Асам идва някакво кюрэ!...